

Trinitatis søndag 2026

Salmer: 402, 570, 126, 363, 725

Kom, Herre Jesus. Amen.

Es 49, 1-6; Ef 1, 3-14; Matt 28, 16-20

Denne lille tekst, der er så kendt, fordi den har lydt ved hver en barnedåb i den danske folkekirke siden 1912, at den næsten virker trivielt, sætter alting på plads; menneskene, der vil have magt, og den Guds kirke, som – fordi den drives af mennesker – også har det med at ville magten, får her at vide, hvem deres herre er, og at det altså er ham, der har al magt **i** himlen og **på** jorden. Det er den opstandne Kristus, der taler, og det burde jo være ret overbevisende, men vi hører også, at allerede her er der nogle blandt disciplene, der tvivler, selv om de har levet op og ned ad ham, der nu sender dem ud i verden for at omvende og døbe alle folkeslag til at tilhøre ham, til at frelses ved ham. Og når man bilder sig ind at kende menneskene mig selv inklusive, som jeg

gør efter at have levet snart to menneskealdre, så ved man også, at Gud satte sig selv på en næsten uoverkommelig opgave da han således sendte sine menneskefiskere på mission. Så det er godt, at han er Gud, for han overkommer netop det uoverkommelige.

Og hvad er det uoverkommelige så? Jo, det er at skulle forkynde frelsen blandt mennesker, der ikke mener, vi har det mindste brug for den, mennesker, som måske nok ved, hvad Gud lærer og vil have os til, at kors og kummer følger med at være kristen, men som ideligt fører et dobbeltbogholderi, hvor vi tror, at Gud – Med Henrik Pontoppidans ord - er så sølle et skrog, at han ikke længere blander sig i jordiske forhold, og hvor vi derfor fifler i både stort og småt og finder på mere eller mindre gode undskyldninger for at indrette os bekvemt i tilværelsen. Det bekvemme er at indrette sig med et sæt retningslinjer for hvad det gode liv og de rette holdninger er, og der er forbavsende få, der tvivler på, om vi rent faktisk lever gode liv og har gode holdninger,

at det, der er født af kødet, er kød. Når der tvivles, for det gør der, er det altid i forhold til Kristus – har han nu levet, har han nu sagt og gjort det og det, er han opstået, og hvorfor skal jeg egentlig høre og gøre, hvad han siger? Man spørger meget sjældent, om alt det, der i vor del af verden er konsensus om, er rigtigt og sandt, nu også er det. Jeg vil lade det være en lille søndagslektie i dag at overlade til jer at tænke over alle de emner, vi **aldrig** stiller spørgsmålstejn ved, og hvorfor vi bliver unisont vrede, hvis nogen gør det, så vrede, at julesangen forsvinder fra vore hjerter.

Det sidste, som er det virkelig interessante, vil jeg dog forsøge at svare på. Jeg tror, vi bliver vrede over mennesker med en mindretalsholdning, fordi vi elsker enhed, og det gør vi, fordi det er mageligt for os at vide, hvad der til hver en tid er det rigtige at mene. Og selv om vi skulle gå og tænke, at vi af og til ikke er enige i alt, hvad tidsånden dikterer, så er vi angste for at tale den imod. Vi ser jo dagligt, at det er dødbesværligt for

dem, der gør det. Et lille tilbageblik på historien kan vise os, hvordan f.eks. en kommunistisk modstandsmand som Børge Thing blev behandlet i begyndelsen af den kolde krig, da han ønskede at gøre karriere i forsvaret, andre fremtrædende kommunisters børn blev udsat for traumatiserende mobning. Vi kan tænke på, hvad Mogens Glistrup, der i år kunne være fyldt hundrede, gennemgik, eller på en tidligere udenrigsministers bemærkning om, at kunstneren Lars Vilks med sin tegning af Muhammed som en rondelhund »*selv havde tigget og bedt om at blive angrebet*« af de muslimer, der havde sat ild til hans hjem i Landskrone. Pointen med denne lille opremsning er ikke at udsige den endelige sandhed om dette og hint eller at udpege helte og skurke, pointen er at sætte fokus på, at sanseløs kollektivismen er menneskers ofte brutale magtudøvelse over hinandens samvittighed, og så er vi fremme ved spørgsmålet om, hvorfor vi har brug for frelse. Det har vi, fordi vi dagligt erfarer, at hvor Gud ikke er til stede, og vi er overladt til hinanden og os selv,

der ødelægger vi alt for ofte livet for hinanden, alene ved at dyrke enheden, enigheden, konsensus, som en guddom. En nådesløs en af slagsen.

Men når vi kommer herind i kirken, kan vi sænke paraderne, vi kan billedligt talt lade våbnene hvile i våbenhuset, for nok bekender vi os til den ene Gud, som er sandheden, vejen og livet, men han er ikke sådan en Konsensusgud, der ikke kan tåle, at vi tvivler eller af og til kommer på vildveje. Det har vi faktisk lige hørt, at han ser ret stort på. Nej, det er en Gud, som vil være, hvor vi er, og som vil have, at vi vælger ham i frihed. Og det kunne han kun gøre ved for en stund at give slip på sin almagt, blive som os, lide og dø som os, for så med dette personlige offer at besejre døden, vel vidende, at en del ikke ville købe den historie. Måske fordi dødens undergang er for god til at være sand, men nok snarere fordi vi bliver klar over, at en sådan gerning kræver noget af os. Fordi sand kærlighed kræver et svar. Og den sande kærlighed hører vi i alle tekster om i dag,

hvor vi præsenteres for Guds tre ansigter – Fader, Søn og Helligånd, og for hans guddommelige vilje, som han har haft fra tidernes morgen. Paulus siger således:

»før verden blev grundlagt, har Gud i [Kristus] udvalgt os til at stå hellige og uden fejl for hans ansigt i kærlighed. I sin gode vilje forudbestemte han os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus til lov og pris for hans nådes herlighed, som han har skænket os i sin elskede søn. I ham har vi forløsning ved hans blod, tilgivelse for vore synder ved Guds rige nåde. Den gav han os i rigt mål med al visdom og indsigt ved at lade os kende sin viljes hemmelighed ud fra den gode beslutning, han selv forud havde fattet om den frelsesplan for tidernes fylde at sammenfatte alt i Kristus, både det himmelske og det jordiske.«

Her taler Paulus om Gud Faders vilje i sin søn Jesus Kristus; fordi både det himmelske og det jordiske er sammenfattet i denne søn, kan vi følge ham efter. Vi gør

det ved den tro, som Helligånden giver os, den ånd, vi fik ved dåben, og som skænkede os syndernes forladelse. Og når vi opfyldes af Helligånden, så forstår vi også Esajas' ord om den frelse, Gud Fader beredte ved sit folk Israel; Jesus Kristus udgik fra det folk og blev nu det lys i mørket for alle verdens folkeslag, det skarpe sværd, den spidse pil, som sigter direkte mod hhv. vor samvittighed og vort hjerte. Sværdet er dommen over os, pilen er kærligheden – ligesom når Amor får ram på os. Og vi trænger til den uselviske kærlighedens tale, for vi kan som døbte ikke holde ud at være i verden, hvis ikke vi forstår og ved, at kun én har magten i himlen og på jorden, og at det derfor er ham, vi skal lytte til og følge, ikke konsensus. For Konsensusgudens magt kan netop kun fordrives af ham, der befalede uperfekte mennesker at gå ud i verden for at omvende og døbe andre mennesker, så vi kunne få barnekår hos Gud. Til det blev vi frelst, og derfor kan vi trygt sige, hvad vi holder for sandt, også når verden med sin trang til enighed går os imod. For tilhører vi Gud,

kan kun han dømme os, og det er den samme Gud, der til hver en tid lader nåde gå for ret, fordi han ville, at vi skulle være hans ejendomsfolk, til lov og pris for hans herlighed. Der er næppe noget bedre at holde søndag på.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen!